

4. po Veľkej noci – 29.4.2018

Boh v tvojom dome

Do môjho domu vstúp, otvorím Ti dvere, s Tebou nech vojde Duch, privítam Ťa vrele. Večne tu prebývaj, nech nie som už nikdy sám. Ďalej Ťa pozývam, ja budem Tvoj a Ty môj Pán.

Lukáš 24:28-31 „*Vtom sa priblížili k mestečku, do ktorého šli a On sa tváril, že ide ďalej. Ale zdržiavali Ho, hovoriac: zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už nachýlil. Vošiel teda, aby zostal s nimi. A keď stoloval s nimi, vzal chlieb, dobrorečil, lámal a podával im ho. Tu sa im otvorili oči a poznali Ho. Ale On im zmizol*“.

Náš dom, byt, dvor či záhrada je miesto, kde sa prirodzene cítíme dobre a bezpečne. Je to priestor, kde sme si zvykli byť sebou samými a poznáme to tam tak dobre, že keby nám niekto zaviazal oči, iste by sme spamäti našli všetko potrebné. Dokonca sa nám doma aj najlepšie spí, cítíme sa tu pohodlne a isto. Nemusíme sa obracať ponad plece, či je všetko ok. *Ludia, ktorých doma prepadli alebo ich vykradli, len veľmi ťažko znovu nadobúdajú pocit tohto bezpečia a pokoja. Zväčša sa musia presťahovať a nanovo si vybudovať svoj domov, aby sa tam zas cítili dobre, aby ich neprepadávali zlé sny či vídiny.*

Je teda dobre, že máme taký priestor, kde sa cítíme doma – kde je srdce pokojné a myseľ si môže oddýchnuť. Ak to máme, ďakujeme za to a ak nám to chýba, prosíme o to nebeského Otca.

Učeníci idú do Emauz, teda domov. A hoci sa Ježiš tváril, že ide ďalej, na pozvanie, vstupuje do domu. Pán Ježiš je džentlmen – nevnučuje sa, neprebíja si cestu, nenúti človeka, aby Ho prijal. **Tváriac sa, že ide ďalej, čaká na pozvanie.** Ako On sám hovorí v Zjavení Jána: „*ajhľa, stojím pri dverách a klopem, ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem stolovať s ním a on so mnou*“ (3:20). Boh chce, aby sme Ho pustili do svojho srdca, domu, rodiny, cirkvi, spoločnosti, ale nie preto, že musíme a nemáme na výber, ale preto, že chceme, že z hĺbky srdca túžime, aby bol s nami a blízko nás. Preto čaká na pozvanie.

Občas máme aj my túžbu, aby nás Pán Ježiš „prinútil“ otvoriť sa pre Neho, lebo je to podľa nás ľahšie, jednoduchšie, možno menej osobné. ***Pretože otvorenie dvier Kristovi si vyžaduje našu osobnú angažovanosť a záujem.*** Je určite rozdiel, keď otvárate dvere, lebo musíte - napr. prebrať zásielku, ako keď ich otvárate preto, že chcete napr. privítať svojho najlepšieho priateľa.

Otvorme svoje srdce, životy a domy Kristovi, aby mohol vstúpiť a byť – nie Host'om, ale stálym členom nášho spoločenstva. Nebude sa vnucovať, On si trpezlivo počká, kým Ho pustíme do nášho problému, radosti, do nášho osobného, kresťanského či profesionálneho žitia.

Pán Ježiš čaká, kým my sami na svojej vlastnej koži zistíme, že Ho v živote potrebujeme. Tak ako to zistili aj učenici: **obklopila ich tma a oni potrebovali svetlo.** Preto Ježiša prosili: „*zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už nachýľil*“. Hoci to bolo vtedy slušné pozvanie pocestného, keďže Ho nechceli nechať ísť v noci, dnes to môžeme vnímať prenesene – prosba, aby Svetlo sveta zostalo tam, kde vládne noc a tma. Učenici túžili po tom, aby Kristus zostal s nimi, aj keď v tej chvíli ešte ani netušili, s kým majú tú česť.

Niekedy aj my chceme, aby niekto s nami zostal, hoci nevieme vysvetliť presnú príčinu: je nám s tým človekom jednoducho dobre. O to viac, ak do nášho života prináša radosť, svetlo a požehnanie. ***Lenže to predpokladá, že si priznáme tmú, temnotu v našom vnútri, v našich vzťahoch, v problémoch v práci, v spoločenstve cirkvi či obce, tmú v našej viere a myšlienkach, mali by sme si priznať tmú v našich slovách, beznádeji, životných postojoch...*** Ak si totiž priznáme, že nás obklopuje či naplňa temnota, potom môžeme prosiť Krista: zostaň so mnou, neopúšťaj ma, Ty, svetlo sveta, lebo kto chodí s Tebou bude mať svetlo života.

Každý z nás prežíva v niektorých oblastiach moc tmy hriechu, smrti, diabla. Máme však svetlo, ktoré dokáže premôcť akúkoľvek temnotu – je Ním Pán Ježiš. **Priznajme si, že nežijeme vo svetle, ale že ho bytostne potrebujeme. A Kristus zostane s nami aj keby sa úplne zatmelo každé svetlo ľudskej lásky.** S Ním môžeme rátať pre temnosť tohto života i smrti. Raz totiž presvieti aj túto temnotu a dá nám život vo svetle Jeho prítomnosti naveky.

Ak pustíme svetlo života do svojho vnútra a domu, potom všetko spoznáme a pochopíme. Tak ako učenici: **večerali s Ježišom a keď lámal chlieb a dobrorečil, spoznali Ho.** Zaujímavé, že Ho nespoznali na základe Jeho rán z kríža, ako to bolo pri Tomášovi. Lámanie chleba zažili pri dvoch významných príležitostiach: **pri nasýtení zástupov**, ako sme to počuli v čítanom texte – tento príbeh bol predobrazom Kristovho skutku lásky: On dáva svoj život na golgotský kríž, aby každý dostal podiel z Jeho daru lásky a nasýtil svoj duchovný život, svoju túžbu po živote. Druhý dôležitý príbeh, kde Ježiš lámal chlieb, bolo **ustanovenie Večere Pánovej** – čím Kristus prepojil SZ s Jeho životom a smrťou, ako to pred chvíľou urobil cez výklad od Mojžiša

a prorokov, keď Kleofášovi a tomu druhému učeníkovi ukázal, že On je Mesiáš.

A teraz Ho osobne spoznali. Krista dnes môžeme poznávať tiež úplne „prirodzene“. On často nepôsobí bombasticky, nerobí zázraky a nadprirodzené veci, ale *zjavuje sa už 2000 rokov svojou smrťou a vzkriesením, láskou, ktorá sa prejavuje skutkom spasenia pre všetkých ľudí.*

Ak aj my dnes čakáme, že sa nám Ježiš bude zjavovať v rôznych podobách a megazjaveniach, tak sa mýlime. On hovorí cez svoje slovo, prihovára sa nám cez prírodu či ľudí. No najmä: **Krista môžeme „počuť“ z golgotského kríža a prázdneho hrobu. Z týchto dvoch miest zaznieva láska tak mocne, že ak niekto chce Ježiša poznať osobne, tak Golgota a prázdny hrob sú tie najlepšie miesta.**

Domov je priestor, kde sme sami sebou. Pust'me tu samotného Krista, a On presvieti každú temnotu nášho života. My Ho potom spoznáme ako svojho osobného Spasiteľa a Záchrancu pre tento i časný život. Amen.